

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně Mgr. Gabriely Bašné a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **GTL Realities, spol. s r.o.**, se sídlem v Praze 10,
[redacted],
zastoupený advokátem [redacted], se sídlem
v Praze 3, [redacted]

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, [redacted],

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.3.2016, č.j.: 10097/16/5100-31461-701942,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedené správní (daňové) rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Liberecký kraj, územní pracoviště v [redacted] nad Nisou (dále také jen „*finanční úřad*“, nebo obecně společně i s žalovaným „*správce daně*“, pokud rozlišení jednotlivých úřadů nemá vliv na podstatu věci), ze dne 13. 3. 2015, čj. 379092/15/2604-00460-507449

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

(platební výměr na daň z nabytí nemovitých věcí – dále také jen „platební výměr“). V daňovém řízení byla pravomocně vyměřena daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 40 024 Kč (převedený byt č. 327/7 v budově čp. 327 a 328, postavené na pozemku p. č. 1169 se spoluvlastnickým podílem na společných částech budovy a pozemku, včetně spoluvlastnického podílu na pozemku p. č. 1171/3 a 1168/6, vše pro katastrální území a obec Mšeno nad Nisou).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhaje se jeho zrušení, včetně zrušení platebního výměru, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Namítal již vady platebního výměru a řízení vedeném před finančním úřadem, který nezačal řízení podle ust. § 91 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), proto dovozuje, že následný postup je nezákonný, což má potvrzovat i odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5. Uvádí, že dílčím daňovým řízením je v daném případě nalézací řízení doměřovací, které je vedeno za účelem stanovení změny známé daně, přičemž poukazuje na ust. § 143 daňového řádu. Proto podání daňového přiznání žalobcem s ním správce daně nezačal ani daňovou kontrolu, ani postup k odstranění pochybností, ani postup podle ust. § 145 daňového řádu; žalobce v tomto směru poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 110/2007-106. Dále poukazuje na to, že odůvodnění je provedeno až v platebním výměru, takže se s ním žalobce mohl seznámit až po jeho vydání.

[3] Dále namítá, že postupem podle ust. § 115 daňového řádu v odvolacím řízení žalovaný tyto vady neodstranil a sám tak porušil zásadu dvojinstančnosti řízení, neboť žalobci byla zamezena možnost vznášet relevantní námitky proti postupu správce daně, a vlastně tím došlo k atrakci, k čemuž nebyly splněny zákonné podmínky podle ust. § 19 odst. 1 daňového řádu.

[4] Napadené správní rozhodnutí pak trpí vadou ve smyslu ust. § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu, neboť neobsahuje údaj o datu podpisu rozhodnutí v samotném textu rozhodnutí. Po konverzi z digitálního dokumentu do listinného na Czech POINT není uvedeno žádné datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno a vydáno. Žalobce rozhodnutí obdržel do datové schránky dne 29. 3. 2016. Poukazuje na to, že platební výměr, ač byl rovněž vydán elektronicky, v záhlaví datum obsahuje; údaj o datu neobsahují ani výzvy žalovaného, které byly žalobci v průběhu řízení zasílány.

[5] V dalším žalobním bodě namítá, že jak napadené rozhodnutí, tak platební výměr, neobsahují uvedení příslušného hmotněprávního předpisu, podle kterého bylo rozhodováno. Ve svém odůvodnění argumentují rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, čj. 8 Afs 28/2011, což podle názoru žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť právní názor z tohoto rozsudku nelze aplikovat i za účinnosti příslušného zákonného opatření (právní názor Nejvyššího správního soudu vycházel z předpisů platných do 31. 12. 2008).

[6] Žalobce namítá, že právní stav v roce 2014 se od právního stavu ke dni 31. 12. 2008 liší v tom, že zákon č. 357/1992 Sb. vycházel ze zákona č. 50/1976 Sb., v případě zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb. o dani z nabytí nemovitých věcí (dále také jen „*zákonné opatření*“) se vychází ze zákona č. 183/2006 Sb. Dále v roce 2008 se při prodeji a převodu bytů používal zákon č. 72/1994 Sb., případně zákon č. 40/1964 Sb., naproti tomu od roku 2014 platí nový občanský zákoník, který místo pojmu „byt“, používá pojem „jednotka“, která je obsahově odlišná. V zákoně č. 72/1994 Sb. byla předmětem vlastnictví samostatná bytová jednotka a samostatné spoluvlastnické podíly ke společným částem domu (pozemku), v novém občanském zákoníku je jednotka nemovitá věc a zahrnuje podíl na společných částech nemovité věci (pozemku a domu na něm postaveném) a představuje tak jediný vlastnický objekt s povahou nemovité věci. Pojetí společných částí podle nového občanského zákoníku se tak odlišuje proti pojetí podle zákona o vlastnictví bytů, když již nejde pouze o společné části domu, nýbrž o společné části nemovité věci (tvořené i pozemkem, na němž je dům postaven), což reflektuje skutečnost, že stavba je nyní součástí pozemku. Tento rozdíl žalovaný nijak neřešil. Shora uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu pak vycházel z účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., který v době rozhodování žalovaného již nebyl účinným právním předpisem. V roce 2008 se pro osvobození od daně z převodu nemovitostí používala ust. § 20 odst. 7 zákona č. 357/1992 Sb., zatímco v roce 2014 se postupuje podle ust. § 7 zákonného opatření, kdy jsou v těchto právních normách rozdíly (osvobození se může vztahovat jak na převodce, tak na nabyvatele, převodcem může být kdokoliv, nikoliv pouze podnikatel či obec, osvobození není podmíněno absencí užívání stavby, pro osvobození musí být splněna pětiletá lhůta, od které lze předmět nabytí užívat, osvobození se vztahuje jen na nabytí vlastnického práva k nemovitým věcem určeným pro bydlení).

[7] V posledním žalobním bodě žalobce poukázal na legislativní proces, v němž je novela zákonného opatření, kdy tato novela má změnit koncepci osvobození nových staveb a odstranit tak nejasnosti a nejednoznačnosti stávajícího znění zákonného opatření, což je podle názoru žalobce podpora pro jeho argumentaci, že stávající situace je nejasná a nelogická.

[8] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí jako nedůvodné, přičemž obsahově odkazoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této věci žádné doměřovací řízení nebylo vedeno, šlo o řízení vyměřovací, takové řízení je zahájeno dnem, kdy správci daně došlo daňové přiznání. V rámci odvolacího řízení byl žalobce vyzván, aby se vyjádřil se zjištěnými skutečnostmi, vada předchozího řízení, kdy se s názorem finančního úřadu mohl seznámit až v platebním výměru, tak byla napravena. Tato vada se týkala nesprávného procesního postupu finančního úřadu. V daňovém řízení nemůže žalovaný rozhodnutí zrušit a věc vrátit finančnímu úřadu k dalšímu řízení, proto byla tato vada odstraněna v odvolacím řízení, kdy žalovaný nemá procesně jinou možnost, jak tuto vadu jinak napravit. Žalovaný vyzval žalobce písemností ze dne 26. 11. 2015 k prokázání skutečností pro správné stanovení daně. Ohledně dvojinstančnosti řízení poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2009, sp. zn. 7 Afs 36/2008. V případě dokumentu podepsaného elektronickým podpisem je datum obsaženo v samotném podpisu (poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2014, sp. zn. 46 Af 38/2012). Ve výroku napadeného rozhodnutí je jasně uvedeno, podle jakého hmotněprávního předpisu bylo rozhodováno. Právní názor z rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, sp. zn. 8 Afs 28/2011, je aplikovatelný i na novou právní situaci, v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, sp. zn. 9 Afs 41/2013, se tento soud zabýval daňovou kontrolou, a nelze jej tak pro tento případ použít.

[9] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na svém právním názoru, a poukázal na písarskou chybu v žalobě.

[10] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že bylo zjištěno, že kupní smlouvou ze dne 25. 3. 2014 převedl žalobce na převodce byt uvedený shora, právní účinky vkladu do katastru nemovitostí vznikly ke dni 11. 4. 2014. Dne 13. 8. 2014 bylo finančnímu úřadu doručeno daňové přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, daň byla v něm vypočtena z ceny sjednané snižená o osvobození, tedy z částky 97 553 Kč, daň v něm byla vypočtena na částku 3 904 Kč. Osvobození (částečné) bylo uplatněno podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) bod 2 zákonného opatření. Finanční úřad nejprve telefonicky kontaktoval žalobce, aby doložil oprávněnost uplatnění tohoto osvobození, a další podklady. Dne 1. 10. 2014 zaslal finanční úřad žalobci email, v němž uvedl, proč nelze osvobození přiznat, na což reagoval dne 10. 10. 2014 žalobce podáním, kde tyto skutečnosti zpochybňuje. Finanční úřad posoudil tyto skutečnosti a vydal platební výměr, proti němuž podal žalobce odvolání. K důvodům v odvolání je uvedeno, že žalobce spolupracoval s finančním úřadem, což je patrné z mailů a úředního záznamu, sám dokládá určité podklady. Je zmíněno ust. § 89 odst. 1 daňového řádu, a konstatováno, že finanční úřad nezahájil postup k odstranění pochybností, proto nelze procesní postup podle tohoto ustanovení využít. Je zmíněno, že žalobce reagoval na výzvu finančního úřadu a zaslal mu písemnosti, žalovaný znovu zaslal žalobci písemnosti „Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ ze dne 22. 1. 2016 podle ust. § 115 odst. 2 daňového řádu. Rovněž žalovaný se ztotožnil se závěrem finančního úřadu, že žalobce nepředložil důkazní prostředky, které by oprávněnost osvobození od daně potvrzovaly, na výzvu žalovaného žalobce reagoval podáním doručeném dne 5. 2. 2016.

[11] V další části odůvodnění žalovaný rozebírá odvolací námitky, včetně toho, co žalobce uvedl při odpovědi na výzvu žalovaného uvedenou shora v rámci odvolacího řízení. Z předložených listin je patrné, že žalobce provedl stavební práce u bytového domu, z nichž žádná nesplňuje podmínky pro osvobození podle ust. § 7 odst. 1 zákonného opatření (střešní vikýře v podkrovních mezonetových bytech, změnu ve vytápění objektu, odizolování sklepů, pokládku plovoucích podlah, zateplení střechy), neboť nemají za následek vznik nové bytové jednotky. Bytové jednotky v bytovém domě byly pouze zmodernizovány. Žalovaný pak pro podporu své argumentace poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, čj. 1 Afs 24/2005-70, a ze dne 30. 4. 2012, čj. 8 Afs 28/2011. Námitky žalobce tak nejsou důvodnými, žalovaný posoudil i okolnost, jak definuje stavbu stavební zákon, a rovněž se věnoval námitce, že u budov, kde platí režim bytového spoluvlastnictví je převoditelnou nemovitou věcí jednotka a její součásti, převoditelné jsou podíly na společných částech domu a pozemku, na kterém stojí domů, a je-li spoluvlastnický podíl na společných částech domu neoddělitelnou součástí jednotky, pak každá změna v rozsahu a obsahu společných částí domu, která znamená změnu

v prohlášení vlastníka bytového domu. Tuto námitku neposoudil jako důvodnou, neboť z přílohy, kterou předložil žalobce („Změna č. 2 prohlášení vlastníka u bytového domu č.p. 327 ze dne 6. 6. 2012“), je patrné, že tuto změnu podal žalobce na katastr nemovitostí z důvodu změny vytápění jednotek a změny správce. I kdyby došlo ke změně na společných částech domu a ke změně spoluvlastnického podílu na společných částech domu, tak tím nevznikne nová jednotka. Ohledně novely zákonného opatření je uvedeno, že příslušné ustanovení je dostatečně jasné a srozumitelné, a vznik daňové povinnosti a její výše se posuzuje k datu právních účinků vkladu do katastru nemovitostí.

[12] Z obsahu konvertovaného rozhodnutí je dále patrné, že je u něj uvedeno „Elektronicky podepsáno 24. 3. 2016 [redacted] ředitel odboru“.

[13] V rozhodnutí je pak pod slovy „Rozhodnutí“ mj. uvedeno, že žalovaný rozhodl podle ust. § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu, posuzuje odvoláním napadený platební výměr, kterým byla podle zákonného opatření a podle ust. § 139 a 147 daňového řádu vyměřena daň z nabytí nemovitých věcí, přičemž žalovaným bylo rozhodnuto podle ust. § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu.

[14] Z platebního výměru je patrné, že je v něm mj. uvedeno „Elektronicky podepsáno 13. 3. 2015“, a dále po označení „PLATEBNÍ VÝMĚR“ mj. uvedeno, že „správce daně podle zákonného opatření Senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí, a podle ust. § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb. na základě daňového přiznání ze dne 13. 8. 2014“, vyměřuje daň z nabytí nemovitých věcí. V odůvodnění je pak rozebráno osvobození podle ust. § 7 odst. 1 zákonného opatření.

[15] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[16] Podle ust. § 7 odst. 1 zákonného opatření, ve znění účinném v rozhodné době: „Od daně z nabytí nemovitých věcí je osvobozeno první úplné nabytí vlastnického práva k (a) pozemku nebo právu stavby, jejichž součástí je nová stavba rodinného domu, (b) nové stavbě rodinného domu, (c) jednotce, která nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru užívané společně s bytem, 1. v nové stavbě bytového domu, nebo 2. nově vzniklé nástavbou, přístavbou nebo stavební úpravou, nejde-li pouze o rozdělení nebo sloučení stávajících jednotek, v bytovém domě, (d) jednotce v bytovém domě, která na základě stavební úpravy nebytového prostoru nově nezahrnuje nebytový prostor jiný než garáž, sklep nebo komoru užívané společně s bytem.“

[17] Podle ust. § 134 odst. 3 daňového řádu: „(3) Daňové řízení se skládá podle okolností z dílčích řízení, ve kterých jsou vydávána jednotlivá rozhodnutí. Dílčím řízením se pro účely

tohoto zákona rozumí řízení (a) nalézací 1. vyměřovací, jehož účelem je stanovení daně, 2. doměřovací, které je vedeno za účelem stanovení změny poslední známé daně, 3. o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v řízení podle bodů 1 a 2, (b) při placení daní 1. o posečkání daně a rozložení její úhrady na splátky, 2. o zajištění daně, 3. exekuční, 4. o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému v řízení podle bodů 1 až 3, (c) o mimořádných opravných a dozorcích prostředcích proti jednotlivým rozhodnutím vydaným v rámci daňového řízení.“

[18] Podle ust. § 115 odst. 1 daňového řádu: „V rámci odvolacího řízení může odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, se stanovením přiměřené lhůty.“

[19] Podle ust. § 102 odst. 1 daňového řádu: „Rozhodnutí obsahuje (a) označení správce daně, který rozhodnutí vydal, (b) číslo jednací, popřípadě číslo platebního výměru, (c) označení příjemce rozhodnutí, (d) výrok s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodováno, a jde-li o platební povinnost, také částku a číslo účtu příslušného poskytovatele platebních služeb, na který má být částka uhrazena, (e) lhůtu k plnění, je-li nutné ji stanovit, (f) poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je tak možno učinit, u kterého správce daně se odvolání podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku, (g) podpis úřední osoby s uvedením jména a pracovního zařazení a otisk úředního razítka; tuto náležitost lze nahradit kvalifikovaným elektronickým podpisem úřední osoby, (h) datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno.“

[20] V souzeném případě nešlo o zjištění daně v doměřovacím řízení, ani na základě daňové kontroly či postupem k odstranění pochybností, ale jednalo se o řízení vyměřovací, proto nelze důvodně namítat, že správce daně nepostupoval podle procesních pravidel vyhrazených jiným řízením (tedy pro řízení doměřovací, což žalobce napadá v žalobě). V tomto daňovém řízení se jednalo o stanovení daně na základě žalobcem podaného daňového přiznání. Samotným podáním daňového přiznání bylo zahájeno řízení vyměřovací (ust. § 135 odst. 1 daňového řádu), proto není důvodná námitka, že žádné řízení nebylo zahájeno, neboť to zjevně neodpovídá procesnímu postupu žalobce (jím podaným daňovým přiznáním řízení zahájeno bylo). Doměřovací řízení, jehož se žalobce v žalobě dovolává, tak zde nebylo vůbec zahajováno, neboť k tomu nebyl žádný zákonný důvod (stanovení daně proběhlo v řízení vyměřovacím, zahájeném žalobcem podáním daňového přiznání). Odkaz žalobce na právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 110/2007-106, tak není namístě, neboť k žádné nezákonnosti v postupu správce daně nedošlo.

[21] Pokud žalobce uváděl, že se s odůvodněním právního názoru správce daně seznámil až ve vydaném platebním výměru a že s ním nebylo odůvodnění rozhodnutí projednáno, pak je nutné uvést, že z obsahu správního spisu i odůvodnění rozhodnutí je patrné, že s žalobcem bylo (i když neformálně) v průběhu daňového řízení finančním úřadem komunikováno a že se žalobce konkrétně k dané problematice vyjadřoval (ve správním spise založený úřední záznam o telefonickém kontaktu finančního úřadu s žalobcem dne 13. 8. 2014, konkrétní odpověď žalobce mailem finančnímu úřadu ze dne

29. 9. 2014). O skutečnosti, že správce daně žalobcem uplatněné osvobození od daně správce daně nepovažuje za důvodné, tak byl již v průběhu vyměřovacího řízení před finančním úřadem žalobce konkrétně vyrozuměn a konkrétně reagoval. Okolnost, že se tak stalo neformální cestou, pak napravil v rámci odvolacího řízení žalovaný postupem podle ust. § 115 odst. 1 daňového řádu, kdy prokazatelně písemností ze dne 26. 11. 2015 žalobce seznámil se zjištěnými skutečnostmi. Takový postup přímo daňový řád zná a umožňuje tak postupovat správci daně až v odvolacím řízení. K žádnému zkrácení procesních práv žalobce tak ve smyslu jeho uplatněných žalobních bodů nedošlo. Argumentace žalobce se potom v rozvinutí tohoto žalobního bodu opakuje v tom směru, že nebylo zahájeno žádné řízení, to však v daném případě nemá význam, neboť tento postup daňový řád umožňuje, v tomto případě šlo o řízení vyměřovací, zahájené podaným daňovým přiznáním, a v jeho rámci tak byl shora uvedený procesní nedostatek finančního úřadu v souladu se zákonem napraven v odvolacím řízení. Rovněž takový postup nelze podřadit ani pod atrakci řízení podle ust. § 19 daňového řádu, neboť k ničemu takovému v tomto případě zjevně nedošlo.

[22] V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že údaj o datu podpisu rozhodnutí musí obsahovat text rozhodnutí, v čemž spatřuje porušení ust. § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu. Z obsahu (konvertovaného) napadeného rozhodnutí však žádný takový závěr neplyne – rozhodnutí obsahuje údaj o datu podpisu rozhodnutí, zákonný požadavek shora uvedeného ustanovení tak splňuje. I údaj o datu podpisu rozhodnutí je součástí samotného rozhodnutí, neboť je to zákonný požadavek na obsah příslušného rozhodnutí podle ust. § 102 odst. 1 daňového řádu. Zákon nikde nestanoví povinnost, aby toto datum podpisu rozhodnutí bylo uváděno ještě někde jinde, postačí, pokud na rozhodnutí uvedeno je, což se v tomto případě stalo. Grafické provedení takového rozhodnutí pak již zákonem nijak upraveno není a záleží tak na každém úřadu, jak jej provede, pokud dodrží zákonem stanovené náležitosti rozhodnutí – pokud tak finanční úřad uvádí datum podpisu rozhodnutí na titulní straně rozhodnutí, a žalovaný až po poučení o opravném prostředku, jedná se pouze o jiný způsob podoby rozhodnutí. Na rozhodnutí však datum podpisu rozhodnutí jako zákonná náležitost uvedeno je, a proto tento žalobní bod není důvodný.

[23] Dále žalobce namítá, že v obou rozhodnutích (jak platebním výměru, tak v napadeném rozhodnutí) není uvedeno hmotněprávní ustanovení příslušného právního předpisu, a proto dovozuje, že jsou tato rozhodnutí nezákonná. Nic takového z obou rozhodnutí neplyne – jak už soud uváděl v konstatační části odůvodnění, v rozhodnutích je zřetelně uvedeno, že je rozhodováno podle zákonného opatření č. 340/2013 Sb. a jsou dále uvedena procesní ustanovení daňového řádu, která příslušné rozhodnutí procesně charakterizují. Konkrétní uvedení zákonného ustanovení je pak rozvedeno v odůvodnění rozhodnutí. Je tak podle názoru soudu zcela jasně uvedeno, podle čeho bylo rozhodováno, když v záhlaví rozhodnutí nelze všechna konkrétní hmotněprávní ustanovení právního předpisu uvádět, tomu slouží odůvodnění rozhodnutí. V daném případě tak je z rozhodnutí seznatelné, o čem a na základě čeho bylo rozhodováno, proto ani tento žalobní bod nepovažuje soud za důvodný.

[24] Žalobce rovněž vyjádřil nesouhlas se závěrem správce daně, pokud při argumentaci vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012, sp.zn. 8 Afs 28/2011. Podle názoru soudu při posouzení zákonných podmínek pro osvobození od daně z nabytí lze z tohoto rozsudku nadále vycházet, ačkoliv právní názor zde vyjádřený posuzoval jinou právní situaci (tedy úpravu podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. a zákona o trojdani). Právní závěr tohoto rozsudku ohledně posuzování je i přes změnu právní úpravy aplikovatelná i na tuto skutkovou situaci. Právní věta z tohoto rozsudku zní: „*První úplatný převod nebo přechod vlastnictví k bytu vytvořenému rekonstrukcí prostor, které již předtím sloužily k bydlení, nepodléhal osvobození od daně z převodu nemovitostí podle § 20 odst. 7 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění do 31. 12. 2008. Nic na tom nemění ani rozsah provedené rekonstrukce.*“.

[25] Podstatou právního názoru je tak skutečnost, že osvobození se vztahuje pouze na první úplatný převod, a skutečnost, že se předtím nesmělo jednat o byt. Pokud tedy rekonstrukcí vznikla v právním slova smyslu nová věc „byt“, její první úplatný převod osvobození od daně podléhal. Pokud tomu tak nebylo a v právním smyslu se i po rekonstrukci nemovitosti nadále jednalo o byt, osvobození první úplatný převod nepodléhal. Obdobnou úpravu stanoví i ust. § 7 odst. 1 zákonného opatření, které rovněž zjevně počítá při osvobození s tím, že vznikne nová věc, tedy nová jednotka v bytovém domě, kdy doposud tam tato bytová jednotka nebyla. I toto zákonné ustanovení (stejně jako obsahově obdobné ustanovení zákona o trojdani) osvobození spojuje se vznikem nové věci – bytové jednotky. Podle názoru soudu rozdíly, které žalobce uvádí, jsou pro takové posouzení nepodstatné a na tomto závěru nic nemění. Skutečnost, že zákon o trojdani vycházel ze stavebního zákona č. 50/1976 Sb., kdežto zákonné opatření vychází ze současně účinného stavebního zákona, nic o změně tohoto režimu nevypovídá. Rozdíly mezi zákonem č. 72/1994 Sb. a novým občanským zákoníkem se rovněž nijak neodrážejí v tom, že osvobození se poskytuje na nově vzniklou bytovou jednotku v domě, ač zákon č. 72/1994 Sb. vymezoval bytovou jednotku a spoluvlastnické podíly ke společným částem domu jinak. Toto jiné vymezení se nijak netýká posouzení nově vzniklé bytové jednotky podle zákonného opatření, a i když se tak vymezení těchto pojmů změnilo, na zákonné osvobození od daně to nemá vliv. Rovněž není důvodný poukaz na to, že příslušný rozsudek vycházel z účinnosti zákona o správě daní (č. 337/1992 Sb.), když současně účinným předpisem pro daňové řízení je daňový řád, totéž lze uvést i k tomu, že podmínky osvobození dříve uplatňoval zákon o trojdani, a nyní zákonné opatření. Rozdíly, které žalobce v žalobě uvádí, na posouzení osvobození podle ust. § 7 odst. 1 zákonného opatření, nemají žádný vliv (tedy na kterou osobu se osvobození vztahuje, kdo může být převodcem, jiná lhůta pro osvobození, osvobození pouze na nemovité věci určené pro bydlení). Všechny tyto skutečnosti na posouzení skutečnosti, zda jde o první úplatný převod k bytové jednotce).

[26] V posledním žalobním bodě žalobce uváděl, že v době rozhodování veřejné správy bylo zákonné opatření v legislativním procesu jeho novely, proto velice obecně dovozuje, že bylo nejasné či nesrozumitelné. Tento žalobní bod je natolik obecně formulován, že k němu lze stěží zaujmout nějaké stanovisko, proto se soud pouze omezí na konstatování, že podle jeho názoru příslušné znění právní normy považuje za jasné a srozumitelné, a že obecně je nutné rozhodovat podle znění příslušného právní normy, která je v danou chvíli

platná a účinná. Konkrétní námitky, čeho konkrétně se novela týkala a jaký to může mít vliv na posouzení věci, žalobce v žalobě neuvedl.

[27] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[28] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitky a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[29] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. února 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.